Quaresma - Primer diumenge

Per Administrador el dg., 18/02/2018 - 09:00

Gn 9,8-15
1 Pe 3,18-22
Mc 1,12-15

Jesús, quin misteri! Que sorprenent és el seu caminar! Que perplexos ens deixa el seu dir i fer! Alhora, quina gran esperança ens desvetlla!Diu que ser el primer és estar entre els últims; guanyar la vida, disposar-se a perdre-la per amor; i l'autoritat és per a qui es disposa a rentar els peus dels amics.

Avui hem escoltat que l'Esperit Sant empeny Jesús al desert. Acaba de reconèixer la veu dels cels dient que Ell és el fill estimat, en qui Déu s'ha complagut. Amb l'evidència del missatge nosaltres ens posaríem, de seguida, mans a l'obra i a dir de totes les maneres possibles la benaurada proximitat de Déu, el que això significa.

En canvi, l'Esperit Sant sembla corregir el que seria el primer moviment de qualsevol -potser també, de Jesús-: l'empeny a anar lluny d'on és la gent, aquells que Déu estima. Jesús va al desert. Allà, com si fos l'únic home sobre la faç de la terra, convivint amb la natura i els animals feréstecs, experimenta la mateixa batalla que has de lliurar tu, i també jo, i cadascú: exercir la llibertat amb l'ajut dels àngels, vencent les proves del temptador.
Calia així aprendre que la Paraula de Déu és mitjà per la victòria. Per a mi: és ella el meu ajut? L'estimo com la meva guardaespatlles en els trànsols?
Tot d'una Joan el Baptista és empresonat per anunciar la imminència de Déu. No seria la defensa la primera reacció que esperaríem d'un batejat seu? amagar-se, deixar passar un temps prudencial?

Però –de nou, misteri de salvació- és en aquesta contrarietat que Jesús comença a proclamar la Bona Nova de Déu. El Regne de Déu és a prop i aquesta no és una opinió empresonable. Simplement, és. De manera que, convertiu-vos! No hi ha excuses. No es pot silenciar l'evidència. Déu ha fet una aliança amb nosaltres irrevocable.

Per aquells que juguem amb la procrastinació diferint la conversió de cor, per aquells que refem l'argumentari per portar Déu on som sense des instal·lar-nos: Jesús, tot i que costi posar-se en camí, és l'esperança d'arribar.

Simplement cal mirar més enllà de la mandra, de la dificultat present, del dejuni forçós, per entendre que Déu mai deixa sol, sinó que té cura sempre qui som. Res ens podrà excloure de la salvació: cap diluvi, cap pèrdua, cap mort... Sols cal deixar-nos remoure, atraure i abraçar per Déu. Vet aquí el que comença en aquesta Quaresma, camí de Resurrecció.

ETIQUETES
CONVERSIÓ